

kat a helyeket és alkalmakat, amelyek érintkezési felületet jelentenek a tisztátalannal, a rosszal, a beszennyező bűnnel.

Nekünk mindenben tudnunk kell, hogy hol van a határ, hogy tisztaságunkat megőrizhessük. Legyen mindig gondunk arra is, hogy lelki megtisztulásainknak vannak megfelelő helyei és alkalmai. Keresnünk kell ezeket a helyeket, élnünk kell ezekkel az alkalmakkal, hogy minden feltett dolognál jobban megőrizhessük szívünk tisztaságát, mert abból indul ki minden élet. (Péld. 4,23), s az boldogságunk biztosítója. Ámen.

BOLDOGOK A BÉKESZERZŐK

Mt 5,9

„Szélről szól a hajós, ha mesél“ — írja az ókori költő. Arra utal, hogy minden ember arról beszél a legtöbbet, ami a leginkább foglalkoztatja, vagy aminek a hiányát a legfájóbban érzi. Az éhes ember az enni-valóról beszél a legtöbbet; a beteg ember a betegségről szól leggyakrabban. Ha napjainkban sokat beszélnek a békéről, ez nem történik véletlenül. Századunk két világháborúja romokba és vérbe alázta büszke civilizációnkat és tragikus módon bizonyította, hogy a fokozódó anyagi jólét, a tudományok és művészetek felfelé ívelő fejlődése még nem biztosítja maradandóan életünk békességét. Nem csodálkozunk hát a ma emberén, amikor — a fenyegető háború árnyékában élve — egyre gyakrabban beszél a béke égető szükségéről.

Sajnos, sok békétlenséget tapasztalunk nemcsak a nagyvilágban, de a kisebb közösségek életében, az embertársi kapcsolatok rendjén is, a családok, a munkatársak, a szomszédok viszonyában. Megdöbbenő tapasztalatok igazolják, hogy milyen kevés — néha egészen nevetséges ügyek: „kinek fütyül a rigó?“ — szükséges a hosszadalmas és áldatlan perpatvarok megindításához. Pedig minden józan gondolkozású ember tisztában van azzal, hogy életünk egyik legdrágább kincse a béke. Csak békében van igazán lehetősége az embernek, hogy emberi módon éljen. Ez a biztosító annak, hogy az ember jövőjét tervezgetve, szebb és boldogabb holnapokról álmodozhasson. Keservesen fájó tapasztalás a 20. század embere számára, hogy az igazi békét mindmáig nem sikerült megteremteni e földön, pedig minden igaz ember békére vágyik, és ha népszavazással döntenének ebben a kérdésben, sohasem lenne háború. Sajnos, sokszor úgy tűnik, hogy a világ és a béke sorsát nem a békeszerető tömegek döntik el, hanem fölöttük álló hatalmak, akiknek nem érdekük, hogy a világban végérvényesen diadalmaskodjon a béke. Korunk legnagyobb szégyene, hogy épp a béke sorsdöntő kérdésében mintha zsákutcába keveredett volna. Nekünk, keresztényeknek, meggyőződésünk, hogy a béke megteremtéséhez nem atomfegyverekre van szükség. Sem régiekre, még kevésbé újakra. Fegyvercsörgetésből még sohasem született igazi béke ezen a földön. Ugyanakkor, mi nem hallgathatjuk el azt a keresztény meggyőződésünket, hogy a földön, az emberi családban csak akkor lesz igazán béke, ha korunk embere elismeri és megvalósítja Jézus evangéliumát. Ha életünket atomfegyverekre, hatalmi érdeke-

ket leplező „erőegyensúlyra“ és erőszakra építjük, akkor társadalmunk elveszíti emberi arcát, s a béke csak üres szólam marad, és újabb hazugságok takarójává lesz. Igaz, Jézusnak láthatatlanul ott kell lennie az emberek és a népek béketárgyalásain. Hitünk szerint igazi béke csak ott születik, ahol élő valósággá lesz az evangélium üzenete, a megbocsátás és a szeretet.

Boldogok a békességszerzők, mondja Jézus, és nem ok nélkül. Sajnos mindig voltak és lesznek emberek, akik az ellentétek szításában, viszályok kiobbantásában lelik örömüket. Az igazi boldogság ezzel szemben azoké, akik igyekeznek áthidalni az ellentéteket, félretenni a nézeteltéréseket és nem az „erő pozíciójából“, hanem a megbocsátás és szeretet útján közelítik meg a felmerült problémákat. Mindig azzal a nemes szándékkal, hogy megteremtsék az olyannyira óhajtott békét. Hogy ez a béke megvalósuljon, megfelelő alapra van szüksége. A békének először az emberek, mondjuk így: a kisemberek, az átlagemberek szívében kell megszületnie. Hogy békeszerző emberek lehessünk, először saját szívünkben kell békét teremtsünk. Ehhez békében kell élnünk Isten törvényeivel és saját lelkiismeretünkkel. Ezek a békés és boldog emberi élet nélkülözhetetlen alapjai. De ez még nem minden. Jézus arra buzdít, hogy békeszerető emberek legyünk. Vagyis, az igazi békén, annak megteremtésén minden tanítványnak, minden kereszténynek kötelessége munkálkodni. Nem elegendő az igazi boldogsághoz, hogy saját lelki békémet, nyugalmamat féltve hátat fordítok ennek a békétlenkedő, nyugtalan világnak, hogy csak magamnak éljek.

Itt őszintén, nyíltan be kell vallanunk, hogy keresztény életünk sok kívánnivalót hagy maga után e téren. Van bennünk egy bizonyos visszahúzóds és önző elzárkózás e kérdésben. Azon vagyunk, hogy a magunk számára megteremtsünk valamiféle „különbékét“, melynek nyugalmát, boldogságát senki és semmi nem zavarja. Aztán azon vagyunk, hogy — amennyire tőlünk telik — messzire elkerüljük az életnek azon helyzeteit és alkalmait, amelyek megzavarnák a mi „magánbékénket“. Ha környezetünkben a békétlenség és gyűlölködés megnyilvánulásainak vagyunk tanúi, akkor ösztönösen visszahúzódsunk. Sündisznóként begubózunk, hátat fordítunk és elzárkózunk, mert el akarjuk kerülni ezeket a „kellemetlen“ helyzeteket és a velük járó — különbékénk nyugalmát is veszélyeztető — fájó tapasztalásokat. Gyakran hangoztatjuk ilyenkor, Pál apostolt idézve: Amennyiben rajtatok áll, mindenkiel békességben éljete! — de vajon, midőn — ilyen helyzetekben — *rajtunk* is áll, hogy béke szülessen, elmondhatjuk-e, hogy mindent megtettünk? Vajon nyugodt lelkiismerettel mondhatjuk, hogy eleget tettünk tanítványi megbízatásunknak, küldetésünknek ebben a gyakran békétlenkedő világban? Semmi esetre sem! Tévednek azok, akik úgy hiszik, hogy boldogok lehetnek, mert sikerült valamiféle külön- vagy magánbékét kötniök oly módon, hogy elfordulnak a békétlenkedő világtól, s a maguk nyugalmát féltve „nem látják és nem hallják“ mi történik körülöttük. Jézus tehát sokkal többet kíván követőjétől, semmint hogy saját nyugalmának, békéjének biztosításával legyen elfoglalva, kizárólag önmagának élve. Szerinte csak azok lesznek igazán boldogok, akik a „maguk kis világában“ — környezetükben, abban a közösségben, amelynek tagjai — békét tudnak szerezni, teremteni. Jézus azt kívánja tőlünk, hogy legyünk a béke hírnökei és munkásai ott, ahol békétlenség tapasztalunk.

talható, ahol ellentétek feszülnek, s a gyűlölködésnek és háborúságnak vérző, fájdalmas sebei sajognak. Nem kíván elérhetetlenül sokat. Csak azt, hogy ne fordíts hátrat nemtörődöm, önző módon, magánbékédet féltve, hanem légy a béke hirnöke, szerzője és megteremtője a családban, a munkahelyen, a közösségi életben, az embertársal való kapcsolat rendjén. Próbáld „elvinni“ békédet oda, ahol a legfájóbban hiányzik a megbékélés szándéka, a megbocsátás és szeretet, hogy ott is helyreálljon a békétlenkedők között a lelki egyensúly, megtörténjen a kiengesztelődés és békét szerezzen a megbocsátó szeretet. Minden ilyen békeszerzés: boldogság!

A mi alapvetően téves felfogásunk gyökere ebben a kérdésben, hogy a békeszerző embert és küldetését úgy képzeljük el, mint egy önmagával megbékélt, saját nyugalmát és magánbékéjét féltve őrző embert, amolyan „nyugalmazott állásban“, akinek semmi egyéb dolga nincs. mint saját békéjének nyugalmát és boldogságát élvezni. Amit ezzel szemben meg kell értenünk: Jézus nem ily kényelmes megoldást ajánl, de kétségtelenül — a legjobbat. A békeszerző ember nem azért boldog, mert megteremti a maga különbékéjét és beéri mindig önmagával, hanem azért, mert békét szerez és teremt mindenütt, ahol erre lehetőség kínálkozik a világban. Ennek érdekében kész áldozatot hozni, ha szükséges: felajánlani valamit saját kényelméből, lelki nyugalmából és békéjéből. Ezért nevezik Isten fiának és ezért igazán boldogok!

Lehet, vannak, akik meglepetten figyelnek fel milderre. Hogyan, — kérdezik —, hát nem vagyunk-e mindannyian Istennek fiai? Válaszom a következő: de igen! Isten gyermekei vagyunk mindnyájan, egy Atyának fiai, leányai. De csak névszerint. A valóságban akkor leszünk igazán Isten fiai, midőn mindenhova magunkkal visszük a békeszerzés, a béke megteremtésének jézusi üzenetét és példáját. Akkor neveztetünk Isten fiainak, ha vállaljuk a békeszerzés szolgálatát. Nem könnyű és nem kényelmes szolgálat ez. A ma sokat békétlenkedő, háborúskodó világban sok nehézségbe, akadályba ütközhet a békeszerző ember. Igazán boldog azonban csak akkor lehet, ha — mindezek ellenére is — vállalja istenfiúi küldetését, megbízását.

Nem tudom, próbáltad-e már hétköznapijaid rendjén kibékíteni az egymással szemben álló, békétlenkedő és háborúságban szenvedő embertársaidat: családtagokat, szomszédokat, munkatársakat? El tudtad-e vinni közéjük a te keresztény lelkednek és életednek sugárzó békéjét, hogy egy jó szóval, egy megfontolt és bölcs tanáccsal vagy építő szándékú cselekedettel, békét teremts az egymással szemben álló felek között? Ha igen, akkor valóban — nemcsak névszerint — Isten fia vagy, és aligha hiszem, hogy ne tapasztaltad volna a jézusi lelkületű békeszerző ember boldogságát!

Befejezésül és a békeszerzés szolgálatára való biztatásként, hadd idézzem egyik nagy költőnknek az evangélium szellemét sugárzó sorait:

Az Ūristen őriz engem, / mert az Ő zászlóját zengem, / Ő az áldás,
Ő a béke, / nem a harcok istensége. / Ő nem az a véres Isten: / az a véres Isten nincsen. /

Kard ha csőrren, vér ha csobban, / Csak az ember vétkes abban. /
Az Ūristen örök áldás, / csíra, élet és virágzás, / ...

S kell, hogy az Ūr áldja, védje, aki azt éneklí: Béke. / (Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra.) Ámen.

Egyházi Képviselő Tanács

Az E. K. Tanács 1983. évi második ülését június 23-án tartotta. A megnyitó után jelentés hangzott el az 1983. febr. 20. és jún. 23. között elnököleg elintézett fontosabb adminisztratív és gazdasági ügyekről. Az állandó bizottságok tevékenységének ismertetése során bemutatásra kerültek az elmúlt ülés óta tartott Missziói Bizottság és a Gazdasági Bizottság jegyzőkönyvei. Az 1983. márc. 5—6-án tartott Főtanács leirataival kapcsolatban az E. K. Tanács határozatot hozott azok végrehajtására és a kellő intézkedések foganatosítására. Bemutatásra került a Teológiai Intézet Tanácsának jegyzőkönyve, mely az Intézet első félévi tevékenységéről nyújtott beszámolót, valamint a Teológiai Intézet Fegyelmi Bizottságának Beke Sándor első éves unitárius hallgató fegyelmi ügyéről szóló jegyzőkönyve. Előterjesztés hangzott el az 1983. júl. 25. és aug. 5. között tartandó II. lelkésztovábbképző tanfolyam megszervezéséről. Az E. K. Tanács jóváhagyta Farkas Dénes alkalmazását a központi pénzügyi ellenőri állásba, 1983. júl. 1-i hatállyal. Végül megtárgyalta és jóváhagyta a szentgericei egyházközség énekvezéri lakás és a dicsőszentmártoni egyházközség harangozói lakás eladására beadott kéréseit. A határozat kötelezi a szentgericei és a dicsőszentmártoni egyházközségeket, hogy maradandó értékbe fektessék be a befolyt összegeket.

Lelkészi értekezletek

A II. évnegyedi lelkeszi értekezleteket Lupényban, Marosvásárhelyen, Székelyudvarhelyen és Kőhalomban tartották. A közérdekű előadás tárgya: „A lelkész hozzájárulása a hívek nevelése és mozgósítása által az új mezőgazdasági forradalom megvalósításához“ volt. Az előadást a Maros-Küküllői Egyházkör lelkészi munkaközössége állította össze. A teológiai előadást dr. Szabó Árpád teológiai tanár írta „Jézus tanítása Isten országáról“ címmel.

A Kolozs-Tordai Egyházkörben bemutatásra került dr. Erdő János „A tekintély forrása a vallásban“ című előadása: a Székelykeresztúr-Udvarhelyi Egyházkörben Keresztes Sándor homoródszentpáli lelkész olvasta fel a Zsoltárok könyvéről szóló előadását, a Sepsiszentgyörgyi Egyházkörben pedig Török Áron sepsiszentgyörgyi lelkész tartott ismeretést Máté evangéliumáról.